

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/201/2018
Identifikačné číslo spisu:	6413211679
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6413211679.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ V. D., bývajúceho v H. a 2/ I. D., bývajúcej v H., oboch zastúpených JUDr. Jurajom Hadrbulcom, advokátom so sídlom v Bratislave, Riečna č. 2, proti žalovanej I. H., bývajúcej v C., zastúpenej JUDr. Dušanom Divkom, advokátom so sídlom v Považskej Bystrici, Šoltésovej č. 346/1, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 18 C 41/2013, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. novembra 2017 sp. zn. 15 Co 228/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. februára 2016 č. k. 18 C 41/2013-189 žalobu žalobcov zamietol; žalobcom 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške 100 € ako aj trovy právneho zastúpenia vo výške 1 190,30 € a tretím výrokom uložil žalobcom 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť štátu trovy vo výške 321,01 €, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, a to k CKN parcele č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 163 m² zapísanej na LV č. XXXX, kat. úz. B. a k CKN parc. č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 23 m², zapísanej na LV č. XXXX, kat. úz. B., takým spôsobom, že obe parcely budú prikázané do ich výlučného vlastníctva, pričom žalovanej vyplatia primeranú náhradu za jej spoluvlastnícky podiel, ktorú určí znalec. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že vzhľadom na závery znaleckého posudku, výmeru, tvar, polohu a spôsob využitia nehnuteľností nie je možné takéto pozemky reálne rozdeliť z dôvodu, že ide o pozemky, ktoré tvoria spoločný dvor k iným nehnuteľnostiam (rodinným domom a príslušeným pozemkom), ktoré sú vo vlastníctve účastníkov konania a zabezpečujú k nim prístup, pričom skutočnosť, že tieto nehnuteľnosti sú reálne nedeliteľné, nespochybňovali ani účastníci konania. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že jedinou reálnou prístupovou cestou k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovanej je prechod cez pozemky

CKN parc. č. XXX/X a XXX/X nakoľko iný prístup k verejnej komunikácii nemá. Na argument, že má zabezpečený prístup cez novovytvorenú CKN parcelu č. XXX/X, ktorá je vo vlastníctve jej dcéry, súd prvej inštancie uviedol, že k tejto nehnuteľnosti nevyplýva žalovanej žiadne užívacie právo s tým, že na tejto nehnuteľnosti by sa museli urobiť stavebné úpravy, aby mala zabezpečený prístup na verejnú komunikáciu, nakoľko tento pozemok sa nachádza nad úrovňou verejnej komunikácie a je oplotený. Žalovanej by tak vznikli náklady v súvislosti s vybudovaním novej prístupovej cesty, ktoré by vo vzťahu k celkovej hodnote predmetných nehnuteľností (CKN č. XXX/X a CKN č. XXX/X, ktoré majú podľa znaleckého posudku hodnotu okolo 500 €), mohli byť neprimerané. Súd prvej inštancie, vzhľadom na skutočnosť, že v prípade, ak by súd prikázal takéto nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalobcov, tak by žalovaná stratila prístupovú cestu k verejnej komunikácii, dospel k záveru, že tu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré bránia tomu, aby súd prikázal takéto nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalobcov, resp. nariadil predaj veci. V prípade, ak by súd takýmto spôsobom postupoval, tak by žalovaná nemohla riadnym spôsobom užívať svoje nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre kat. úz. B. a zároveň by súd svojím rozhodnutím mohol vyvolať ďalšie spory medzi účastníkmi konania, resp. tretími osobami, ktorými by sa riešil prístup k takýmto nehnuteľnostiam. Súd prvej inštancie vzhľadom k tomu, že tu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré bránia vyhovieť návrhu žalobcov na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), o trovách konania štátu rozhodol podľa § 148 O.s.p.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 8. novembra 2017 sp. zn. 15 Co 228/2016 rozsudok súdu prvej inštancie v prvom a druhom výroku potvrdil; rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách štátu zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Výslovil, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci v potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne. Poukázal na to, že sa nestotožnil s námietkou žalobcov, že povinnosťou súdu bolo vychádzať zo stanoviska obce ako stavebného úradu, pretože toto stanovisko je založené na stavebno-technických predpokladoch a nezohľadňuje ostatné relevantné predpoklady. Stavebný úrad nevydal žiadne rozhodnutie, z ktorého by mal súd vychádzať, respektíve ktorým by bol viazaný pri rozhodovaní. Súd k záveru nedospel len na základe vlastnej voľnej úvahy, ale až po vykonanom dokazovaní aplikujúc príslušné právne normy. Ani v prípade, pokiaľ by súd nariadil znalecké dokazovanie vo vzťahu k možnosti realizácie zriadenia novej prístupovej cesty, nemuselo by to zákonite viesť k inému záveru, ako v danom prípade. Uzavrel, že je nepochybné, že prístup, ako navrhujú žalobcovia, by musel viesť cez celý pozemok žalovanej, prípadne jej dcéry, na ktorú previedla časť svojho pozemku. To, že žalobcovia sú ochotní prefinancovať zabezpečenie nového prístupu, nie je rozhodujúcim kritériom pre rozhodnutie vo veci, pretože zriadenie nového prístupu by na jednej strane znamenalo pre žalobcov určitú výhodu, že by došlo k sceleniu ich pozemkov, na druhej strane žalovaná by síce mohla mať prístup k svojmu pozemku, ale za iných, nevýhodných podmienok. Správne tak podľa názoru odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k záveru, že nie je potrebné vypočítať starostu obce a ani znalkyňu, nakoľko v zmysle § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, preto nebolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie na zistenie možného prístupu za podmienok, ktoré navrhujú žalobcovia. Poukázal na to, že zo znaleckého dokazovania jednoznačne vyplynulo, že nehnuteľnosť nie je reálne deliteľná. Za tejto situácie by mohol súd vec prikázať jednému spoluvlastníkovi, pokiaľ by tu neexistovali dôvody hodné osobitného zreteľa. Jedinečnosť daného prípadu spočíva v tom, že žalovaná realizuje svoje spoluvlastnícke právo tým, že využíva sporné pozemky ako prístup ku svojej nehnuteľnosti tak, ako tomu bolo v minulosti. Práve z tohto dôvodu má záujem na zotrvaní v spoluvlastníctve. Konštatoval, že predpokladom pre zamietnutie takejto žaloby je, že reálne rozdelenie veci nie je možné a sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Námietku žalobcov ohľadom odpredaja časti nehnuteľnosti považoval odvolací súd za irelevantnú. Odvolací súd mal za to, že žalobcovia by zrušením spoluvlastníctva získali komfort v užívaní danej nehnuteľnosti ako aj svojich ďalších nehnuteľností, avšak oproti tomu by právo žalovanej nebolo vyvážené, jej postavenie by sa zhoršilo. Závažnou skutočnosťou je aj to, že prístupová cesta by musela byť vedená podstatnou časťou nehnuteľnosti žalovanej, respektíve jej dcéry. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396

ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“), ktoré odôvodnili s poukazom na § 420 písm. f/ CSP. Namietali, že súdy nevykonali žiadne dokazovanie na otázku možnosti prístupu k nehnuteľnostiam žalovanej, ktorej časť v priebehu konania žalovaná účelovo previedla darovacou zmluvou na svoju dcéru, čo mal podľa ich názoru súd posúdiť z hľadiska § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedli, že súd v danej veci týmto smerom nepostupoval, nezaoberal sa a zisťovaním podkladov ohľadom možnosti ďalšieho prístupu k nehnuteľnostiam žalovanej, ale vyslovil záver o nemožnosti prístupu, hoci na takéto rozhodnutie nemal žiadne podklady. Mali za to, že dovolaním napadnutý rozsudok sa nijako nezaobera situáciou, ktorá nastala na ich strane v dôsledku zamietnutia žaloby, a preto je rozsudok z ich pohľadu v časti existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa nepreskúmateľný. Z týchto dôvodov žiadali, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcov 1/ a 2/ navrhla, aby dovolací súd odmietol dovolanie a priznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie dovolaním napadnúť (úspešne). Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolatelia vyvodzujú prípustnosť nimi podaného dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu.

7.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k procesnej vade, ktorú namietali dovocatelia. Mal pritom na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami [viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03].

7.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a I Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Prítom nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v procesnom postupe súdu, zakladá bez ďalšieho prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Z tohto ustanovenia zreteľne vyplýva, že zákon priznáva relevanciu iba tým procesným pochybeniam súdu, intenzita ktorých opodstatňuje záver, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu bolo účastníkovi konania znemožnené uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv „v takej miere“, že došlo (až) k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.3. Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie

však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017). Dovolací súd pripomína, že aj podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu (R 24/2017) nesprávne právne posúdenie, na ktorom spočíva dovolaním napadnutý rozsudok, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd napríklad v konaniach sp. zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018, v ktorých podané sťažnosti odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

8. Dovolatelia porušenie práva na spravodlivý proces videli jednak v tom, že odvolací súd a súd prvej inštancie svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili, ako aj nedostatkami v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie.

9. K námietke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

9.1. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

9.2. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP, a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie

náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvoláciu argumentáciu žalobcov. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa presvedčenia dovolacieho súdu dal odvolací súd v danom spore odpoveď na tie otázky, ktoré boli z jeho hľadiska relevantné pre rozhodnutie o odvolaní.

10. K námietke dovolateľov, ktorí súdom vytýkali aj nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, či neúplne a nedostatočne zistený skutkový stav, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017).

11. Pre prípad, že dovolatelia vyvodzujú prípustnosť dovolania aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a tiež 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia právnych otázok súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017.

12. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcov 1/ a 2/ nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto ich dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.